



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. V. Camillus mutat pristinum modum ministrandi infirmis. Pontifex aliquos è nostris in Hungariam mittit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

Xenodochij ingressum præsens adesse cum percuperet, illuc magnis itineribus & citatis equis contendit, veritus ne sibi aditus intercluderentur. Quò cum peruenisset, comperit duos è nostris Lazarettum iam intrasse, & illius adiutandæ familiæ partes suscepisse. E qua familia licet vnus in ipsorum brachiis ex pestilentia extinctus fuerit, ipsi tamen Dei beneficio exactis quadraginta diebus separationis, sani & salui citra vllum contagionis vestigium euaserunt.

CAPVT V.

Camillus mutat pristinum modum ministrandi infirmis. Pontifex aliquos è nostris in Hungariam mittit.

CVM esset Camillus Mediolani, & ardenti incitaretur studio semper impensius in pauperum commoda incumbendi, postulatu atque impulsu dominorum Xenodochiis aduigilantium, nonnihil pristinum modum ministrandi infirmis immutauit: suscepta nimirum integra magni Xenodochij cura, totque personis illi attributis, atque ibidem habitare iussis, quot prius inhabitabant famuli mercenarij. Quæ mutatio facta est septimâ Februarij, anno Domini

L s ni

170 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
ni M. D. XCV. Et hanc infirmis ministran-
di rationem dicebat conformem esse pi-
mæ suæ intentioni, quam in sancti Iacobi
Nosocomio habuisset, cum ad fundandam
Congregationem diuino instigante spiritu
motus fuit: sed tamen quia hæc seruitij mu-
tatio res noua multis visa est, cum aliter sci-
licet hæctenus ab ipsis seruata esset, hoc est,
cum solitis visitationibus, cœpit Religio ei
contradicere, & afferre, hunc nouum mo-
dum in Bulla foundationis neque contineri,
neque speciatim indicari, sed neque possibi-
le videri, vt ea præstentur ab hominibus vo-
torum vinculo adstrictis, quæ prius exequi
destinarat cum hominibus sæcularibus ac li-
beris. Durauit interim hæc disceptatio ipsos
quinque annos cum tanto Religionis detri-
mento atque vexatione, vt crederetur dæ-
mon ipse ex inferorum solutus compedibus
ad eam extirpandam, ac prorsus disperden-
dam. Cui controuersia tandem per Dei
gratiam à Clemente VIII. Pontifice finis est
impositus, datâ nouâ Bullâ, sicut suo loco
dicturi sumus, ita vt dæmon omnino con-
fusus ac prostratus fuerit. Eodem ipso an-
no, mense Iulio, cum decreuisset idem Cle-
mens Pontifex nonnullas copias gentis Ita-
licæ, ad Strigonij vrbis recuperationem mite-
tere, iudicauit è publicæ rei bono esse, præ-
ter

ter nonnullos alios Religiosos, etiam aliquot è nostris in auxilium & curam infirmorum, atque in suo sacro exercitu morientium, simul amandare. Significauit igitur quot mitti desideraret; & Camillus desiderio Pontificis satisfacere volens, octo è nostris misit, Arbitratus autem magni interesse, vt sui in hac missione (vtpote prima qua Romani Pontifices illorum vterentur opera) iuit ipsemet cum illis Tridentum vsque, vt illos Patres toto isto itinere conduceret, quantum laboris suscipere conueniret in animarum illarum subsidio atque seruitio; speciatim verò admonuit, vt hæreticorum vitarent congressus; vt pacem & concordiam inter se alerent: vt alios operibus magis quàm sermonibus instruerent. Deinde aliis quoque multis documentis scripto exhibitis munitos complexus & benè precatus dimisit. Ipsi verò opitulante Dei gratia magno illis militibus infirmis, vulneratis, moribundis adiumento fuere: quorum curam in Nosocomiis Viennæ, Comari, Alæ & Possonij gesserunt, insuperque in tentoriis apud Strigonium, multa ægrorum amore à vento, à frigore, à pluuia tolerarunt: speciatim procedente exercitu, dum in nauibus aut in curribus maior erga eos cura requireretur. Postmodum autem capto
Stri-

Strigonio, & dimisso exercitu reuersi sunt omnes in Italiam salui & incolumes, præter vnum Hannibalem Montaggiosum Patavinum, qui multis consumptus laboribus & defatigationibus, super vno curru, dum à Nefactio peteret Postonium, morti succubuit. Eum auriga in campo ad ripam Danubij sepeliuit, nulla pro tempore alia ceremonia aut paratu exequiarum vsus, quàm quòd terra operuerit, & crucem ligneam ponè caput infixerit. Tanta charitate Frater ille illustris fuit, vt etiam sæcularis & miles (nam inter milites grauis armaturæ tum militabat) cùm fortè semel pauperem mendicum graui frigore caput algentem vidisset, eius miseratione tactus, instar alterius sancti Martini, gladio galarum suum militarem disciderit, partemque dimidiatam illi dederit: neque omnium suorum commilitonum risus atque iocos (qui gestantem galarum sine superiori orbe cauillis excipiebant floccifecerit.